

# РЕШЕНИЕ

№ 3399

гр. София, 29.06.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,**  
в публично заседание на 27.05.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Миглена Недева**

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11327** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.128, ал.1, т.6 от АПК и чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата за вреди /ЗОДОВ/.

Производството е образувано искова молба от С. Ц. А., чрез законните си представители Ц. С. А. / баща/ и Д. Д. А. / майка/ срещу Столична община за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, в размер на 360/шестстотин/ лева, представляващи адвокатски хонорар по гр.д. № 74809 / 2017 г. на СРС, III гр.о., 91 състав.

Вредите според ищеца произтичат от погрешно вписано от длъжностното лице по гражданско състояние в Район „М.“ – СО в Удостоверение за раждане № 34966171073 / 28.08.2017 г. презиме на дъщеря им, наложило производство пред СРС за промяната му.

Ищецът, чрез адв. Т., сочат, че направените от тях разноски за адвокат по гр.д. № 74809 / 2017 г. на СРС, III гр.о., 91 състав са пряка и непосредствена последица от издаденото Удостоверение за раждане № 34966171073 / 28.08.2017 г. Молят съда да уважи иска, както и за присъждане на разноски.

Ответникът Столична община, чрез юрк. К., оспорва исковата молба, моли искът да бъде оставен без уважение, както и да му бъде присъдено юрисконсулстко възнаграждение. При уважаване на иска, прави възражение за прекомерност на

адвокатския хонорар на ищите.

Участвалият в делото прокурор, в заключението си счита, че исковата претенция е неоснователна и доказана и не са изпълнени предпоставките на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Искът е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ.

Разгледан по същество, той е и НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Административен Съд С. - град, II отделение, 35 състав, като взе предвид направените твърдения и възражения и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

В съответствие с нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ, обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата / общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца / по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл. 144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай ( с оглед фактическите твърдения на ищцата) включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт; 2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение; 3. наличие на причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на вреди.

Налице е първата предпоставка – наличие на административен акт, в случая удостоверителен документ – Удостоверение за раждане № [ЕГН] / 28.08.2017 г. от длъжностно лице по гражданско състояние в Район „М.“ – Столична община.

Съдът обаче счита, че не е налице вторият елемент на отговорността – незаконосъобразност на този акт, установен с влязло в сила съдебно решение.

Видно от издаденото Удостоверение за раждане № [ЕГН] / 28.08.2017 г. от длъжностно лице по гражданско състояние в Район „М.“ – Столична община е записано име на детето С. „Ц.“ А.. Родителите му не са били съгласни с това презиме, тъй като са били посочили в цялата документация от родиното заведение на болница „Св. Л.“ С. – презиме „Ц.“, а не „Ц.“.

В тази връзка е налице образувано гр.д. № № 74809 / 2017 г. на СРС, III гр.о., 91 състав на основание чл.19, ал.1 от Закона за гражданската регистрация за промяна на бащиното име на детето. Постановено е Съдебно решение № 322092 / 24.01.2018 г. на СРС, III гр.о., 91 състав по гр.д. № № 74809 / 2017 г., с което съдът отхвърля искането на С. Ц. А. да бъде допусната промяна на бащиното й име от „Ц.“ на „Ц.“ и допуска

промяна в бащиното й име от „Ц.“ на „Ц.“.

За да се претендират имуществени вреди от административен акт, от следва същият да е отменен като незаконосъобразен.

В процесния случай не е налице произнасяне на съда чрез отмяна или изменение на Удостоверение за раждане № [ЕГН] / 28.08.2017 г. поради негова „незаконосъобразност“.

Приозвидството по чл.19, от ЗГР е охранително, безспорно производство, в което може да се иска промяна на собственото, бащиното или фамилното име, когато то е „осмиващо, опозоряващо, обществено неудобно или други важни обстоятелства налагат това“. Съдът е приел, че са налице „други важни обстоятелства“, които налагат промяната, но няма промяна поради незаконосъобразност, каквото е изискването на фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ.

Следователно, не е налице изпълнение на сочения по-горе фактически състав, който следва да е изпълнен, за да бъде ангажирана отговорността на ответника за вреди.

Отделно от горното, става въпрос за безспорно, охранително производство по реда на Част шеста от ГПК, като чл.541 от ГПК изрично предвижда, че разносните по охранителните производства са за сметка на молителя.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение.

По изложените съображения съдът следва да отхвърли иска.

Неоснователно е и искането за присъждане на разноски от страна на ищеца, а ответникът има право на юрисконсултско възнаграждение, присъждането на каквото своевременно е поискал. Съдът счита, че с оглед характера на делото, следва да бъде присъдено такова в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София - град, II отделение, 35 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на С. Ц. А., чрез законните си представители Ц. С. А. / баща/ и Д. Д. А. / майка/ срещу Столична община за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, в размер на 360/ шестстотин/ лева, представляващи адвокатски хонорар по гр.д. № 74809 / 2017 г. на СРС, III гр.о., 91 състав.

ОСЪЖДА С. Ц. А., чрез законните й представители Ц. С. А. / баща/ и Д. Д. А. / майка/ за заплати на Столична община разноски за юрисконсулт в размер на 100 / сто/ лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: